

ముక్తకాలు

శ్రీ మాదిరాజు రంగారావు

కౌలం సుక్ష్మిణి సూర్యవంశుని
వరూపం కుంటి రోజు పరుగిడినా.
ఎవడు దారి చూచిన్న వాడే ఎప్పుడు
ఎవడు ఊతనిన్న వాడే బంధువు.

అపాం రగిలి మండి దిన్నమై
కప్పిటిలో పరిషిక్తమై.
రాని పచ్చని మొక్కమనసులో
అదే అందమైన సృజనసమయం.

నడుస్తూన్నది సంవత్సరాలు
మట్టించిన వత్తులు.
దప్పిపోవు చూపులతో
అకలిగొన్న అశిలతో.

నీటి ఉరవడికి కొట్టుకపోతూ
మళ్ళీ ఏటికడుపులోనే నివాసం,
మృత్యునిని అంచుల్లో పోతుతూ
జీవనగతిలో సంధికై యత్నం.

నెమ్మది ఎరుకే ఏమనిషిని సరకినా
శుభ్రులు అప్పులే దణాకశుభ్రుకూ,
అన్ని ఒకటే ఏమిస్తువు మండినా
మనస్తత్వ మొకటే కాలం వేరైనా

పూవులో గంధం కోరతావు
నవ్వులో పూలు ఉహిస్తావు

నా ర తి

వూపులో వేడి ఉంటుంది సుమా !
నవ్వులో విసుకూ ఉంటుంది జాగ్రత్త !

స్వీకరించు వేదన కామకగా
నమర్చించు అనందం ప్రతిగా
వివిధించు నంగీతం మధురంగా
గ్రహించు ప్రశంసలు ప్రాధాన్యంలో.

నీటి బాలు జ్ఞానకం తెస్తుంది
లగ్నములోని ఆర్థిక నెప్పుడో,
వర్షవసంక్తి మరువబోతుంది
బ్రతుకులోని కాలివ్యత వెప్పుడూ.

పురాతన శిథిల పంక్తులనుండి
తొంగి తొంగి చూస్తోంది గతం.
సందులలో ఉద్గమించిన మొక్కలు
నిదురలో నవ్వువలె ఉన్నవి.

ఎక్కడో ఎగిరింది పక్షి
తయ్యాచికో సరదాకో గాని,
సుల్ప తిరిగిన రెక్కల చప్పుడుతో
ఎరను శేషశివయ్యే తనతో.

మన నవ్వులోనే ఉంది ఏడు పెంట్
అందుకే ఏదైనా క్షణమే మనం,
వేరెవరిని చూస్తున్నానో తెలియ
వాకందిరూ కప్పించే రద్దంలో.

నీవేమి వేస్తావు నాకు మేలు
చాలి అగమనం కా! తెప్ప.
వేనెంత పనికిమాలినవాడినో తెలుసు
అందుకే నిగురించి మాట్లాడ నవలు.